

“Ze ziet er raar uit,” fluistert een man. “Haar haar glinstert als een vissenhuid. En die ogen ... Ze is nu nog klein, maar straks, brr. Misschien gaat ze lijken op een zeemonster.”

Mara krimpt ineen. De woorden steken als naalden. Ze voelt haar wangen gloeien en haar adem stekt in haar keel. Wat kan ze eraan doen dat ze niet van hier komt? En wat maakt het uit hoe ze eruitziet? Ze is hier opgegroeid.

“Laten we nu meteen met Job gaan praten,” fluistert een oudere vrouw. Ze klinkt als een sissende slang. “Dan zeggen we hem luid en duidelijk wat goed voor hem is.”

Mara klemt haar armen zo hard om de stam van de boom dat de ruwe bast in haar huid prikt. Ze wil hard schreeuwen. Waarom zou Job niet weten wat goed voor hem is? Hij heeft haar gered en zorgt voor haar. En zij ... zij wil gewoon ergens bij horen. Hoezo zou zij niet goed voor hem zijn?

Vlakbij Mara klinkt gefladder. Kras landt naast haar, met een sierlijke plof. Hij kijkt haar strak aan, alsof hij alles heeft gehoord.

“Mooie dorpsgenoten zijn het,” krast hij bitter. “Ze denken dat je gevaarlijk bent. Ze willen je wegsturen. Van het eiland. Weg van Job.”

Kras, haar vriend de raaf, tikt met zijn snavel tegen haar wang. Meteen erna pikt hij met diezelfde snavel verveeld naar een kevertje op de grond. Kras is snel afgeleid als hij eten ziet.

“Zin in een kevertje?” vraagt hij, terwijl hij het spartelende diertje voor haar gezicht houdt.

Mara trekt haar neus op. “Nee, bedankt.” Haar maag zit in

een knoop. Haar ogen dwalen naar het donker, daar waar de stemmen vandaan kwamen.

De raaf slikt het kevertje zelf weg en kijkt haar scherp aan. “Waarom zit je hier? Laat me eens raden, je wilt de boot stelen?”

“Ssst!” sist Mara. “Straks hoort iemand ons. Ze staan hier vlakbij. Ik wil de boot lenen, niet stelen.” Soms kan die oude raaf zo zeuren.

Mara kijkt achterom. Het huisje waar ze samen met Job woont, staat niet zo ver van hier. De stemmen zijn daar nu vast naar op weg. Ze kan Job horen terwijl hij het eten aan het maken is. Hij weet nog van niets. Hopelijk gaan de kletzers weer gewoon naar huis.

Kras zegt dat de mensen van het vissersdorpje Job oud, lelijk en sjofel vinden. Mara weet niet wat sjofel is, maar het klinkt niet aardig.

Zij hebben hem nooit gezien zoals Mara hem ziet. Als haar redder. Als iemand die van haar houdt. Zingend, fluitend, terwijl hij bezig is met het maken van eten. Ze gaat graag bij hem zitten als hij eten maakt. Vaak kijkt hij op en geeft haar een knipoog. De lijntjes aan de buitenkant van zijn ogen worden dieper als hij naar haar lacht. De ruwe zeewind en de brandende zon hebben zijn huid langzaam veranderd in leer. Mara houdt van zijn grijns en zijn vriendelijke ogen, zijn grote puntneus en zijn kale hoofd met hier en daar een sprietje haar. Ze houdt van zijn kromme benen in de veel te grote rafelige broek en van zijn naar vis ruikende handen.

Door hem leeft ze nog! Job zorgt al voor haar vanaf de tijd dat hij Mara uit de zee heeft gevestigd. Hij is blij met haar.

In gedachten maken haar vingers de knopen in het touw losser. Toch wil ze weg. Met de boot weg van dit eiland, van de mensen hier, op zoek naar haar moeder. Ze wil weten waar ze vandaan komt. Ze wil ergens bij horen. Maar zou ze Job dan ooit weer zien?

Ze kijkt naar de vage schaduwen van hun huisje in de verte. Haar keel voelt dik als ze eraan denkt dat ze hem misschien nooit meer zal zien. Hij heeft haar een thuis gegeven.

“Het spijt me, Job,” fluistert ze, terwijl ze het touw van de boot verder lostrekt. Ze slikt en probeert haar keel te ontspannen. Het voelt alsof er een tennisbal in zit. Zo’n bal waar Roef graag mee speelt. Lieve Roef.

“Wat wil je met de boot? Vissen vangen? Dat denk ik niet!” Kras schudt zijn vleugels heen en weer.

Mara doet alsof ze haar goede vriend niet hoort en gaat verder met de vele knopen in het touw. Ze heeft er weer één los. Als ze de knopen eruit krijgt, kan ze weg.

Kras hupt tot vlak bij haar heen en spreidt zijn vleugels. Dat doet hij vaak om aandacht te krijgen. “Je moet niet gaan. Je hoort bij Job. Als er iemand voor je zorgt, dan hoor je bij die iemand.” Kras knijpt zijn kraalootje half dicht en kijkt haar streng aan. “En nu wil je er vandoor? Je weet toch nog hoe Job jou heeft gevonden?”

Weet Mara dat nog? Eigenlijk heeft ze nu niet zoveel zin om te praten met die vogel. “Nee, ik weet er niet zoveel meer